

Излази три-
пут у месецу
на 1 табаку.

Претплата се
шаље напред
уредништву.

Неплаћена
писма од не-
редовних до-
писника не-
примају се.

Засе српске
крајеве стаје
на годину
60 гр. или
6 ф. на по
године 30 гр.
или 3 ф. ор
на три мес
15 гр. или
1. ф. ор. и 50
новчића.

ПАСТИР

ЛИСТ ЗА НАУКУ И КЊИЖЕВНОСТ ДУХОВНОГ САДРЖАЈА.

ИЗДАЈЕ И УРЕЂУЈЕ РЕКТОР ВОГОСЛОВИЈЕ ПРОТА НИКОЛА ПОПОВИЋ.

САДРЖАЈ: Беседа — Манастир Зачећа св. Анне. — Беседа на св. Андреју — Поздрав. реч — Јавна благода
г. Ст. Новаковићу — Огласи. — Хришћански дар — Знања ради — Објава.

БЕСЕДА

говорена у новој Цркви Ригопечкој 6. Декем. т. г. приликом
полагања Антиминса. *)

„Идѣже еста сабрани два или трије во њма мое тѣ ѣсмь
и азз по средѣ њхъ.“

Исус Христос спаситељ наш кад на земљи бејаше учио
је људе како треба међу собом да живе, и то као што Бог
у св. слову свом хоће и заповеда. Па једном приликом кад
су га његови ученици запитали: где је најприличније да се
људи своје Створитељу моле? рекао је: „свуда где су дво-
ица или тројица у име моје сабрани и ја сам ту свагда међу
њима.“ Но у једно том својом изреком син Божији разуме-
вао је скуп људи у дому, којије на славу имена његовог
подигнут, а то је ова видљива и света црква, у коју се ми
сакупљамо.

Љубезна браћо! Ево данас и ми се скуписмо у један
од оваких домова божјих, — домова из нова подигнутих,
да му одамо благодарност на добрима, којије нам он сваки

*) Говорио СИМА ПЕТРОВИЋ свешт. члан конзисторије.

дан и сваки час чини. И доиста кад обратимо пажњу на данашињи скуп наш, онда свак веровати мора, да Бог заиста сада невидљиво стоји међу нама по горњим речима својим, и благосиља наше дело! —

Но какву радост, ви љуб. браћо, морате у вашим срцама осећати кад у својој средини видите овај нови и красни дом божи кога подигосте на место старе Богомоље у славу свете Троице и данас светкујемог Св. Отца Николе, који млога добра чинио је људима кад на земљи живљаше, и то људима који бејаху у бедама, а по чистоти своје душе и свога срца заслуживаху то. Па да ли ћете и ви, благ слуш, старати се да у своме животу онако радите као што чинио је Св. Никола, и да ли ћете његовоме животу подражавати, и радити онако хришћански — као што прописује нама Св. вера? —

У похвалу вашу, љуб. браћо, смем рећи да је чувство ваше побожности и искрене оданости к Св. вери и цркви дубоко у срцу вашем укорењено, а то се ево огледа и у овој грађевини коју подигосте нежалећи ни трудова ни трошкова својих; а тим поступком својим паказасте се у једно и достојни потомци наших прадедова који нама оставише дивне споменике своје побожности, те оне и данас светле србству и јасно сведоче да је и србски народ велики и славни био међу народима, и да ће ако Бог да опет имати срећно будућност ако радио буде сложено на уједињењу свију делова србски које је непријатељ његов већи део у робство бадио и потлачио. — С тога, љуб. браћо, ако хоћемо да вршимо дужности правих Хришћана онда треба сви да живимо у једнодушној нелицемерној љубави, један другоме погрешке да праштамо, млађи своје старије да поштују и слушају, а старији млађе да љубе и на прави пут изводе. И тек тако радећи показује човек врлине свога хришћанског васпитања, и оставља за собом добру успомену међу браћом и дружином.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
В
Л
И
О
Т
Е
К
А

Љубав пак према вери својој и цркви, коју и овом приликом стварно засведочисте показаћете тек онда ако ову светињу у одређене дане походите, и истински у њој слушате слово Божије, ако израна привикавате и ваше млађе, да и они живе право хришћански те да у зрелијим годинама буду поштени грађани своје домовине, радећи на моралном унапређењу њеном.

Врховни архипастир наш г. митрополит, као духовни отац послао нас је к вама да ово дело освештења извршимо, и похваљујући вашу ревност и оданост к св. вери шаље вам свој архиерејски благослов желећи малима и великима свакога добра! — Па и ми скупа љубезна браћо! да се помолимо госпуду Богу у овоме новоме св. дому његовом који је и подигнут на прославу величества његовог. Нека он нашем милом отачаству Србији и љубљеноме владоцу подари сваки напредак и срећу међу чувеним и напредним народима, нека и овој благочестивој и поштованој обштини ритопечкој поклонити свако добро, а свему жителству дуг живот и постојано здравље, нека дарује изобилије плодова земни и награди трудове верни синова својих по својој свемоћној и божественој сили, — како би се пресвето име његово у овоме његовоме св. храму свагда прослављало, и како би он по св. слову свом од сада па до века међу нама био и остао, Амин.

Манастир зачећа св. Анне или даљне пештере у Кијеву.

(Наставак.)

Заповест беше овака: „буђет уж святихъ доволно (већ доволно светаца, а иначе би их како причају биле пуне ове пећине) Св. мошти овог првог основатеља пећина и Лавре славе и природнице руске већ од 8-ог столећа нетљене леже. Док се ми овде забављасмо и целовасмо овог угодника божиег, у исто време чу се тужно, потмуло, нежно, чудновато, кроз земљу іечеће пієније или боље благосиљање Гос-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

пода подземне службе монаха са речима: „Благословено царство, Отца и сина и свіага Духа. Гласови ови, чудновато размишљавање, неописано у човеку и његовој души пробуђују, које се ничим исказати и само на овом месту осетити могу. Све дубље и дубље и непрестано полако даље измичући, обрну се и стадосмо пред једним сребрним изображењем, пред ким тињаше слаби жижак у сребрном кандилу, који слабу малену светлост пушташе, показујући наду у исто изображење о спасењу душе и получења места небесног, где станује ово изображење у діејствителности. Овде лежаше ђивот, у ком беху мошти св. Антонија. Нањ беше покров сав од чистог сребра украшен златом и другим драгоценостима. Ово је први светац ове пећине, коју ми видесмо, уједно још и најстарију. Ми смо прошли још много уреза за нове свеце у дуварима, који су као и тамо у првим пећинама, врло узане и толико дуге, колико је раст човечији. Ми смо прошли још и много савијутака, кривотина, углова, ћошкова (будака), којима је напуњена ова пећина, као и прва, но у којима осим места за нове свеце ништа друго небеше (говоре, да је цар Никола и у овом учинију приказ) Овако је и св. Антоније још пре 800 и више година прослављао свемогућег господара у истој земљи и истој цркви! Боже! шта човек неради, само да ти се умили, да изрази и покаже оно, што је у души његовој неразговорно, непротумачено, да ти покаже своју љубав, поштовање и уважење) није му доста земља грдним просторима, равницама, долинама, брдима, шумама, пољима, цвећем, но још гради и сам и измишља разне начине, да ти искаже оно, што хоће; па и ово све није му доста, није с' њим задовољан, но силази и у утробу матере влажне мрачне земље, да те и тамо прослави и твоје свудајство покаже, да заиста јеси и биваш? Ова је црква основана у име тога првог основатеља славе и величанства далеко чувених пећина и Лавре Кијевске. Два светца лежаху у прекрасним ђивотима са

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

стране ове цркве, кои као неку стражу представљаху. Једно беше постник Јован прахор (а другоме сам записао имено се плаивас истаро, па немогу да прочитам сада, опрости, доста је, да је светац, па ма како му било име). Овај Јован је још прозван и Лабудником (лебедник) од траве тако зване, којом се је за време већ свог телесног живота ранио и сав народ ранио истом травом, у време глади. Мало даље овог светца, коме је име истрто, лежи камена ћелија или пећина преподобног Антонија, која је као и Теодосиова. У овој пећини живео је преподобни Антоније. Ова је ћелија врло мала, сниска тако, да се човек средњег раста неможе исправити добро у њој. Постоља је у ње, на којој је преподобни Антоније лежао, сва од беличастог камена. Подглавник такође је од истог камена и више никакве постеље овај светац није имао до ове, а та је и у преподобног Теодосија. Више каменог надгробнија (ово је првог доносиоца благослов са св. горе киевским горама,) стоји Анђелу подобно смирено изображење овог св. и вел. мужа. Друго кандило осветљаваше још два изображења св. Теодосија преподобног и св. Антонија преподобног, кои се оба гледно и братски мољаху пресветој и пречистој богородици, за заштиту гора киевских, пећина, Лавре Кијевске и целе Руске земље. Оваква иста изображења висе и над бившом гробницом и ћелиом или пећином каменом у доњим пећинама преподобног Теодосија. Пиеније црквно кроз земљу до наших ушију долазеће, све се већма и већма чујаше

Његова тиха, дретећа, тужна и чудновата мелодија долазећа до наших ушију пробуђаваше у мени неко тихо душевно наслађење и коса ми рашћаше са неком милином и усладом. Ми већ одосмо даље и уједанпут показа се прекрасна црква, која се као и прва блисташе сва у злату и драгом камењу, ком које не обично светљаше у овој земној тамноћи и мраку густом, разгањаном, слабом, бледом, жуто-зеленкастом сребрњастом светлошћу кандила и свеће. Црква

ова посвећена је првом игуману лаврском Варламу. Њен живостас је тако лепо висок као и прве, и допире до свода ових пећина. Пред живостасом лежаху два ћивота са св. моштима, од којих у једном беху мошти св. Варлама, првог игумана ком је као што рекох, и црква посвећена, и у другом мошти св. инока Јефрема бив. љубимог шкопца вел. кнеза Изеслава. Оба су ова светитеља много пострадали, а нарочито последњи, кога је због претеране љубави његов господар вел. кнез гонио, хтевши га повратити натраг к себи. Они су оба нашли овде душев. спасења и бивши један игуменом св. Дмитра (Варлам) а други на катедри у Паризу опет су се овде вратили, састали и телно умрли. Идући даље од ћелије преподобног Антонија први ћивот пада у очи кнегиње Јулије Ољшинске са светим моштима. Она је у новије време нађена у цркви лаврској и овде положена на месту бившем првог митрополита кијевског св. Михаила, који је однешен у Лавру, а на његово место ова вел. кнегиња Ољшиска положена. Даље идући, долазе два мученика Василије и Теодосије, који су тако душевно живили, да су њихове гробнице заједно увек биле сливене у једну, а тела само раздвојена. Они су се непрестано молили Спасу, да заједно умру, који их је и чуо, те умревши заједно у један су и ћивот њивове св. мошти сарањене. Син Светопуков, кнез Метислав гонио је ова два монаха, да му одкрију благо Варијага негде у пећинама овим затрпано, но кад ово нису хтели учинити, удари сам својом руком и собственим копљем Василија, кога је и друга му у тамницу пратио и тамо оба умрли велико - мученичком смрћу. Овде лежи надзиратељ писаоца патерика лаврских, преподобни Поликарп I. и свештено-архимандрит лаврски. Њега је врло волео вел. кнез Рагислав Метисављевић и његове мудре савете и беседе слушао. Ми идући непрестано даље и дубље, спуштали смо се у ове пећине. Ниже овог лежи целебник (који све и лечи и вида) Даміан, који је пострижен преподобним Теодосијем, овај је молио Бога непрестано, да га никад

од овог преподобног мужа нераздвоји, и кад је преподобни Теодосије умро, анђео је овом целебнику дошао и казао о смрти овог свеца и његову душу узео. Опет гласови црквеног пиенија зачуше се, које је и мој друг, вођа, повторавао, састојеће се у речима: „Тебе Бога хвалим“ и т. д. Ми смо се од цркве св. игумана Варламе обрнули при нашем одласку из ње, и ево нас већ пред св. моштима лаврског просфорника, који је пуни 30 година сву дужност испуњавао св. Никодимом. Даље долази затворник Лаврентије. (затвореници ови живи се зазидају у овим пећинама у земљи и само је један мали од неколико прстију прозорчић остављен, кроз који ваздух из пећине улази. Они тако затрпани у земљи до гуже стоје, докле неиздану и умру.)

(Наставиће се.)

Б Е С Е Д А

на светог Андреју 1870. године.

Данашњи дан по своме значају, сваком од нас ставља у дужност, да проучимо сами себе, да видимо шта смо били шта смо сад и шта ћемо према овоме унапред бити.

Из историје, која је истинито забележила судбине свијех народа и држава, у свима вијековима, па до данас, види се, да је и народ србски, од како се за њега зна, у самом почетку свом пролазио кроз грдне провале беда и невоља, имајући борбу ово, са спољним непријатељима а ово са самим собом, па и ако су се доцније љуто кајали за то међусобно гложење и скупо плаћали победама других народа. Као и свака па и најмања задруга, имали су понекад врло добре старешине, што их изведоше на добар пут и обавештаваше да себе и своје што је чувају и бране, — па тако сложено и братски борећи се, долазили су до славе, којој су многи завидели, и силе, од које многи зазираху. Јер, шта беше пре Немање, а шта после њега? Пре Немање Стевана, догађаху

се раздори и свађе, — па још да кажем и у самим фами-
лијама владара око отимања престола, а то је туђим наро-
дима добродошлица била да народ наш без икакве муке
савладају и под свој јарам мету. Друкше је пак било под
Стеваном Немањом, и после њега. Знао је тај муж велики,
да се без опште слоге ништа учинити неможе, па се својски
постарао да савлада оне горде себичњаке жупане, што не-
знађаху, шта је народ, шта слога у њему, шта ли право и
самоуправа. Помоћу опште слоге, тај велики жупан Стеван
Немања савлада гордост, себичност, раздоре, свађе и састави
народ српски у једно цело, те му после лако беше образо-
вати јаку државу са тврдим темељима за обрану од спољних
туђих непогода. И гле! та држава, тако утврђена, и за време
Стевана као краља, и после њега и његову потомству, траја
више од два столећа. Но да се неби толико са прошлости
забављаљи, доста је да кажемо; да је народ српски за сво
време Неманићевих потомака као владара, дошао до највеће
силе и славе, и важно место у повестници народа српског
оставио потомцима за углед, а то је доста за нас да се мо-
жемо угледати на наше старе и њивове добре црте, и одтуд
црпети добре примере и поуке, као што доцније имамо и
хрђавих примера, од којих треба да се удаљавамо; јер стои
даље у повестници, да је народ српски одма после оне славе
Неманићевих потомака пао у туђинске руке — а пао зато,
што је заборавио оно красно правило: *да Србе само слога
спасава*, и да ту и сам Бог помаже. О да красних речи!
красне поуке! „*Србе само слога спасава*,” као што их је и
онда спасла, кад усташе у почетку овога столећа да се боре
за веру и слободу своју. Боже мој! красних примера, лепе
поуке за све нас!

Нама Србима доста је за науку ово, да је слога једино
средство за извојевање слободе, која је поклоњена свима на-
родима од Бога. А шта слога учини сведочи нам и данашњи
дан светог првозваног Андреја, који нам се вазда показиваше

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

као заштитник и покровитељ, и кои нас повраћа у време пре тридесет и више година те дознајемо: да слога извојева слободу, а слобода даде правац и морадо смо као народ, добити своја права да с њима живимо и умремо. Ми као сувременници и живи сведоци тих догађаја данас већ уживамо широка и лепа права. Доста је да кажемо: да у нашој отачбини данас сами правимо законе, сами их и извршујемо, сами себи зидамо срећу, сами је и уживамо; ту туђин нема посла. То је дакле садашњост наша, коју познајемо сви, а лако ће мо и будућност нашу проучити, ако знамо и умемо оценити садашњос своју.

Знај народе српски да те само слога спасава, па се потруди и у будуће упражњавај њу, чувајући своју веру и своју народнос, која ти доноси слободу, па ћеш с њоме разгнати маглу и мрак, дан ће ти још боље сванути и сунце огрејати, те ћеш знати: шта вреди отачбина, а шта ли слобода у њој под слободном својом управом и својим милим господаром кнезом, кога, Боже нам поживи, на многа љета.

говорио у југодинској цркви

М. Милићевић,

прота југодински

Поздравителна Реч

његовој светлости књазу Милану М. Обреновићу IV.

Светли Господару

Народ српски признаје и вечито признаваће велика дела великих Обреновића под којима је обезбеђен правилан ток јавнога живота.

Обреновићима је суђено да усреће србство, па ни један Србин неће да је ладнокрван према великим и сјајним де-

Овом је речи прота југодинске М. Милићевић у Баточини поздравно његову светлост, приликом повратка са овогодшње народне скупштине,

лима њивим, која једним правцем иду а тичу се среће народне.

Руковођени и ми господару овим осећањима поздрављамо Вашу Светлос у име целог народа, чиновништва и свештенства из округа јагодинског — честитајући у исто време срећан свршетак прве српске законотворне скупштине.

Слава Обреновићима! да живи српска нада, општељубљени владалац! да живе намесници, да живи српство Амин.

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

У реду многих добрих дела преосвећеног епископа ужичког г. Јоанићиа што је народу српском досада учинио, подижући својом штедром руком порушене од варвара задужбине наших славних предака, можемо уврстати још једно дело хришћанско, које лепо карактерише његову узвишену, племениту и родољубиву душу. Преосвећени епископ ужички поклонно је цркви крагујевачкој 25 † као завет који је обећао, кад је се у истој цркви рукоположио за ђакона. Лепа црта у животу преосвећеног епископа, који се поглавито тим и одликује, што је готов на сваку жртву у делима, која се одnose на утврђење у народу српском побожности морала и благочешћа хришћанског. Дај Боже да се у народу српском умножавају такви архiereји који ће у свему добром служити као углед пастви својој и предвачити им у врлинама хришћанским.

Но осим тога можемо споменути још и ово: како је преосвећени г. Јоанићиие сачувао једну лепу старину; а наиме: један крет и ланац од злата почившег Мелентија Никшића екзарха шабачко-ваљевског. Мелентије Никшић као што знамо из историје умро је од неприводне смрти 1816. год. Крет његов, који је увек на своим прсима носио узме блаженопочивши кнез Милош и поклони га хаџи-Аци архимандриту манастира Благовештења, што се налази под закриљем горе каблара, а по смрти овог почивши епископ ужички Никифор Максимовић узме га к себи, а за овим припадне преосвећеном Јоанићииу као прејемнику ужичке катедре.

Па почем је Мелентије Никшић био екзарх шабачки, гди му се и сада наоди његова слика међу осталим сликама бивших епископа шабачки, то је преосвећени епископ Јоанићиие као прејемнику те катедре извољно поклонити тај крет и ланац садањем епи-

скопу шабачком г. Моісеіу; на коме поклону са особитом препоруком од стране г. епископа шабачког изјављујемо у нашем листу преосвећеном дароваоцу најтоплију благодарност.

Г. Стојану Новаковићу!

У вашој историји србске књижевности од 1867. год. на стр. 57. тамо ће стависте у ред све књиге штампане у старим србским штампаријама по П. І. Шаф. велите: „да је *служебник* 1554. године штампан код његова сина Вићентија. Ја имам ту србуљу од те године али не назвањем служебник већ литургије (літургіе,) и реко бих да није штампана под Вићентијем већ у време Божидача, почем се ту спомиње и његов сурадник кога и ви поменуште *Пахоміе* али не *монах* него *іеромонах*. Баш на последња три места налази се као предговор од 5 страна што између осталог стоји ово: Сѣгд радї ѿ азъ грѣшнїи ѿ мѣши ѿ челоуѣцехъ божидарь въковикъ ѿ гурникъ, подгбнчаникъ. Оувѣдєвъ іако вса жїтїа сѣгд сѣтна и вѣчна и прохѣдєщїа смртьїю вса прѣсѣкаемѣ. Бившми тѣгда въ западныхъ странахъ италскихъ. Въ славу граде венѣтіани. Богомъ наставляемъ. и възревковахъ поспѣшенїемъ святаго дѣха. Трѣдѣлюбьнѣ потьшахъ се съставити фѣрми. Взеже быти оугѣднѣвьсакомъ прочїтаюшомъ. и съписахъ дѣшепользїекнїи сїе литургіе, въ нїхъже божество и бѣзъкрна жртва свѣршаѣтсе. на просвѣщенїе божественїмъ церквѣмъ. Тѣмъже коленѣ прѣклѣнь молюсе ѿ мїлисе дѣю. пошїмъ, или прочїташїмъ, или прѣписашїмъ. Аще бѣдетъ чѣдъ погрѣшено исправляйте ина ѿ сеї трѣдившихъ се благословїте ѿнеклѣнїте. Понїеже не писа дѣхъ свѣты нїаггль. нѣ рѣка брѣнна, и дѣхъ грѣшнїи познїли. Повѣлѣнїемъ господина Божїдача. Трѣдїхъ се ѿ семъ окаянѣшїи имѣши въ ноцехъ іеромѣнахъ Пахомїе, ѿ црнїе гѣри ѿ рѣке емже ѿ чїтко грѣбъ зѣмля же мати да молюви ѿци и братїа, пошїе и справляйте. аще

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

игрѣво е слово, нь сладкое. и т. д. Па онда долази ово: Сзврѣшишесе сїе божествєныє кнїгы литурґїе. взнїхже при-
лбжихом Ѡпѣстєж и възгланїа вечерна и охтрѣна мьли-
твїже длїнїе иразлнчнїе напотрѣбѣ. Євангелїа. празднїком
господским, инарочитим свѣтымь. Ѡ мсеца сєк, до месеца
авгѣсти. иапостоли н Євангелїа, великїе мсеец. Сїе саврѣшисе.
вз лѣд Ѡ рѣждєстоа Христова, а фид. обвїецієх.*)

Из овнїєх рєчи види се да іе на ової кнѣзи литурґїа
од 1554. године радио и Божидар Вуковић са Пахомиєм ро-
ђеним у Рїєци у Црної Гори, што се о његовом рођењу и
код вас налази и са овим потпуно подудара. И по томе, оно
што ви рекосте да іе та кнѣга под Вићентиєм Божидаровим
сином наштампата, погрешно је, па како то ви позаїмисте
од П. І. Шафарика, слєди да, или П. І. Ш. нїє имао ову
кнѣгу при руци кад іе о њої писо већ готову прибелешку
од ког другог таку погрешку позаїмио, или сте ви погрє-
шили по њему преписуїући. Било прво или друго, овим се
та неистина обара. По овом факту іа тврдим да іе и таї трећи
служебник (1554.) за живота Божидарова штампат што се
то из њега види.

Добро би било Г. Новаковићу да дате публици обїасњења
коїим се начином та погрешка у вашої кнѣзи подкрала, ако то
нису приметили рецензатори: В. Јагић, А. Васиљевић и П.
Стахурски.

Филарет Петровић.

*) Имам приметити да се у ової кнѣзи као и у другим црквен-
ским налазе многе рєчи скраћене *титлом*. Па како сам іа при овом
цитирању скраћене рєчи у подпуности ставїю: н. п. свїагаго у ори-
гиналу стоїи стго (са титлом,) незнам дал су то изговарали: свїагаго
или свѣагаго, божествена или божѣствєна, апостоли или апѣстлїи и т.
д. Дакле же іе писмо о заменуто титлом то сам іа и написао о, а
можда по тадашњем начину треба да се напише њ.

О Г Л А С И.

Тимотије Смиљанић свршени богослов 2. Септембра ове године рукоположен је за ђакон а 11. Октомбра у Крагујевцу за свештеника и пристављен је парохии свог умрлог деде бив. намесника гу-аианског Јована Смиљанића у ок. ужачком.

Овај свршени факт посвећења Тимотијевог у свештени чин, даје нам повода да изнесемо читаоцима пастира један више доказ о љубави и признанству народа спрема чина свештеног.

Дед свештеника Тимотија наместник рујански када је умро било му је до 100 година. Он је не само словом, но и делом искрено послужно светој цркви и милој домовини пуни 60 година у свештеном чину, и то 30 година као редовни свештеник а 30 година у ка-честву наместника.

И ако није био узвишен богословским знањем, он је ипак са свога поштења, разборитости и патриотства међу првима био.

Име чувеног борца Смиљанића задуго ће одијеквати у благодарним срцама становника висина ужичких; помисао на његов поштени карактер и патриотство покретаће сваку племениту душу да му подражава.

Кад је прва пушка одјек дала, и севнуо захрђани јагањ за хрст часни и слободу златну, врени прото-поп Смиљанић одма се ставио на чело ватрени бораца, соколова ужичких. Јошт има живих сведока који нам причају врлине преминулог смиљанића, који нам живо исказују његово осећање за свој народ.

Заслуге Смиљанићеве и његових славних предшественика и сада се признају и признаваће се у најдаљем потомству јер такво посмртно имањство непропада лако.

Но поред те признателности, парохјани прото-попа смиљанића по смрти његовој волели су стрљити све тешкоће у свршаваним свештенодејствима недопустив, да им из друге фамилије за свештеника ко дође. Волели су претрпити сваку оскудост у томе само да тим учине услугу оној фамилији која им је толика добротина указивала, која их дичила и износила на виђело остала сета.

Примјер овај уколико је с једне стране карактеристичан за саму личног о којој је реч, у толико заслужује веће цене и зато, што нам улива то тврдо уверење да је народ вазда поштовао и да ће се свагда с чувством захвалности и поштовања одазивати према достојним носиоцима своје вере. Примјер овај од немалог је интереса несамо за младог свештеника Тимотија који треба да га покреће

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

на што бољу ревност, како би стечене заслуге свога деде очувао, и своим новим јошт већма увенчао, него је од равног интереса и по цео остали црквени клир, уколико он новијег доба свештенство треба да покреће, па то да се што већма заузме да одгаја у њему малаксало чувствено побожности, и подигне морал. На том путу они ће наћи дозвољно подпоре и од владе и сваког поштеног патриота а у томе и стећи лепи заслуга у цркви и свом милом роду.

Ово неколико речи казани у атар истине која је дозвољена о мртвима надамо се да неће остати без плода уколико је обшта нада та, да ново свештенство неће изостати ни иза родољубља ни пожртвовања за свој род и цркву од старих свештеника, уколико то захтева дух напреднога доба.

ХРИШЋАНСКИ ДАР.

Са божијом помоћу и вољом житеља Об. Милошевачке у Округу Смедеревском подиже се у истој Св. храм божи црква у вредности преко 7.000 ₰ цес.: Признателност и захвалност на труду сажитеља речене общине излази сама на сусрет. Дакле које то, које и остале дародавце кои су имали доброту приложити Св. Мало — Госпоинском храму, неможемо прећутати а да им јавно незаблагодаримо. Они су следеући:

1. Петар Кузмановић трг: из Милошевца Дупли Престол од мермера, Путир од Сребра позлаћен са целим прибором. Два светњака на частној трапези, Покровци на частној трапези, Воздух од Кадифе, Дарак од кадифе за Путир свега у вредности: — 125 ₰ цес.
2. Живота и Данило браћа Лукићи тр. из Милошевца једно звоно од 3 центе у вредности — — — — — 51 ₰ цес.
3. Јозеф Шток из Београда предузимач исте цркве једну крстоницу од србског мермера — — — — — 38 ₰ цес.
4. Павле М. Симић и Марко Станковић земљоделци из Милошевца два Полнјеља — — — — — 28 ₰ цес.
5. Јанко Симић чола тр: из Милошевца Плаштаницу у вредности — — — — — 25 ₰ цес.
6. Милаило и Алекса браћа Ђорићи земљод: из Милошевца Крст на частној трапези и дарак за Двекос — — — — — 18 ₰ цес.
7. Игњат Б. Лукић тр. из Милошевца кандило од сребра и завесу — — — — — 16. ₰ цес.
8. Никола П. Симић тр: из Милошевца 12 комада Минса у великом колу — — — — — 16 ₰ цес.
9. Драгољуб Поповић тр. из Београда Одежду и петрах 12 ₰ ц.

10. Стамена супруга Томе С Луквића тр из Милошевца Стихар, Појас, Наруквице и Воздух — — — — — 9 ₰ цес.
11. Бранко Добрић земљод: из Милошевца Сосуде за топлоту, Миропомзаоницу сребрну са прибором — — — — — 7 ₰ цес.
12. Живови Проговац Преседатељ Прямвр. Суда Об. Милошевачке Два Октоиха и Празнични Минеі — — — — — 5 ₰ цес.
13. Тома С. Луквић тр. из Милошевца Два Србљака, Два часловца и Два Псалтира и Један Лавор — — — — — 4. ₰ цес.
14. Катарина супр. почив. Димитрија Борђевића хаџића Једну Велику Икону названа Јерусалим од прилике — — — — — 20 ₰ цес.
15. Коста Станимировић земљод: из Милошевца Јевангелије на малом колу, Један Октоих и благопотребно Прошеније 3. ₰ цес.
16. Станоје Стојановић земљод: из Милошевца Звонце и три кандила — — — — — 2 ₰ цес.
17. Јован Димитријевић земљод: из Милошевца Прангају 3 ₰ ц.
18. Живота Главашевић калфа тр: из Милошевца Службеник — — — — — 1 ₰ цес.
19. Лазар Лукић земљод. из Милошевца Службеник 1 ₰ цес.
20. Коста Грк са женом из Лозовика Два венчана венца 1. ₰ ц.

ЗНАЊА РАДИ.

Закон, по коме Свештеници, који упраздњене парохије обслужују, морају половину прихода парохијскога издавати у корист Фонда свештеничких удовица и сирочади, ступио је у живот 27. Фебруара 1869. године.

Од тога времена па до 1. Новембра тек. 1870. године, Конзисторија је Неготинска, сходно 5. точки истога закона, од свију упраздњених парохија у Епархији Неготинској прикупила и послала преко Г. Министра просвете и црк. дела Управи Фондова, и то:

1.,	Под 27. Новемб. 1869. г.	К. № 1738.	послала је	2728.	—	30.
2.,	" 21. Априла 1870. год.	К. № 540.	" " " " "	7178.	—	20.
3.,	" 27 Октобра " "	К. № 1417.	" " " " "	9663.	—	—

Свега дакле — — — 19570. — 10. чаршавских, или 326. ₰ цес., 10. грош и 10. пара.

ОБЈАВА.

„Пастир“ ће излазити и идуће године, но у каквој форми и под којим уредништвом јави ће се идућим бројем.

Од ове године имамо све бројеве „Пастира“ и ко жели за целу ову годину имати их, може их добити за 12 цванцика једино из тог побуђења, што нам половина уписника још није новце дала, а ми морамо трошкове око „Пастира“ да исплаћујемо, а нема се одкуда.

Јавили смо и прошлим бројем нашег листа, а и сада јављамо, да књига „поема Михаило Обреновић Ш.“ коју је намеравао издати Д. Медић, неће изаћи. Но почем се већина предплатника незадовољава само тиме, већ хоће да зна и за узрок, зашто та књига не угледа света: то смо принуђени овим путем одговорити свакоме: зато, што је Д. Медић осуђен био нашим судовима на затвор па по саопштеној пресуди одавде побегао, наравно у Немачку, одкуда се већ није више ни враћао.

Уредништво „ПАСТИРА.“